

Mire nevelt Jagamas János, tette fel a kérdést Benkő András 1978-ban. Felsorolása pontos és időtálló:

1. "A személyes példa a távlati tervek megfogalmazásában és való váltásában.
2. Igényességre, felelősségtudatra.
3. A tanulmányozott anyag tiszteletére - a belőle származó törvényszerűség következetes alkalmazására
4. Időszerű tudományos és nevelői feladatok szenvedélyes keresésére (folyton utal a megoldandó problémákra).
5. Kitartásra a feladatok megoldásában, a munkában.
6. A sekélyes, talmi megnyilatkozások kerülésére, elvetésére - az élet, tudomány, művészet területén egyaránt-bárhol, bármikor és bármilyen formában jelentkeznek.
7. Áldozat- és segítőkészségre, akár egyének, akár közösségnek legyen rá szüksége (könyvei széthullottak).
8. A múlt eredményeinek tiszteletére - de bátorságra is, magunk és mások eredményeinek kiegészítésére, helyesbítésére, a továbblépésre (múdal-népdal viszonyát helyesbíti).

Soraink nem mutathatják be, de tudatosíthatják - köztünk él és dolgozik közép-kelet-európai népzene egyik legkiválóbb szakembere, a hazai zenetudomány sokoldalú képviselője. Serkentsenek kellő megbecsülésre, tolmácsolják szeretetünket, jókívánságunkat: válthassa valóra életének nagy célkitűzéseit."

- írta a zenetörténész Benkő András a kolozsvári UTUNK-ban ezelőtt 20 évvel.

Most, kéthetente megjelenő UTUNK-utód, a kolozsvári HELIKON ez év szeptember 25-iki számában még nem vette észre Jagamas János elhunytát. Mint ahogy a hazai sajtó sem.

Mindezekről független, Jagamas János számunkra példa és bizonyág: Csíki Endre és Viski János tanítványa méltó volt mestereihez, emberségben, szakmai tudásban, magyarságban egyaránt. A gondolatot, miszerint nincsenek is magyar-örmények, pusztá léte és életműve cáfolja.

Visszagondolva kezdetben említett Veled töltött téli élményeimre, Vlegyásza és Bihar hegyein, hiszem, Tanár Úr, kedves János, hogy mint az általad oly szeretett népdal egyike mondja: "Ha föl megyek arra a magas nagy hegyre" Szivárvány havasán egyszer, mikor eljön az ideje, majd újra találkozunk !

Addig is pihenj békében, emléked legyen áldott !

Budapest 1997. október 15.

Fancsali János

**Szabó László: *Arménia, Anatólia, Levante*
című fotókiállítása**

a Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzat Budapest V. Akadémia u. 1. II. em. 293. szám alatti kiállító termében 1997 november 14 - december 18.

Megtekinthető minden kedden 14-17-ig és csütörtökön 14-16 óráig.

Szabó László 1955-ben Budapesten született. Fotószakiskolát és a MUOSZ fotóriporter szakát végezte. Nemcsak foglalkozása, hanem hobbija is a fotózás.

Hátizsákkal Közel-Keleten az ősi kultúrák nyomában.

Talán a bennem csordogáló kevéske örmény vér az oka, hogy már évek óta a Közel-Keletet választom úti célul. Sokkal jobban érdekelnek az itt kifejlődött ősi kultúrák, mint a modern Nyugat-Európa vagy Észak- Amerika.

Több Görögországi utazás után az első hosszabb út - 1995 - Ciprusra és Izraelbe vezetett. Lenyűgözött a Trodos - hegység fantasztikus panorámája és Jeruzsálemnek a három világvallás szent helyének az atmoszférája.

A következő út alkalmával már a turisták által kevésbé ismert tájakra jutottam el, Törökország belső vidékeire és Szíriába (1996). Pamukkale mészkőcsodái, Kapadókia holdbéli tájai, földalatti városai páratlanok a világon. Szíria pedig már az igazi kelet. Tudtam, hogy ebben az országban ősi kultúrák léteztek és ezeknek rengeteg ma is látható emléke van itt. A közvetlen találkozás ezekkel az emlékekkel azonban várakozáson felüli volt. Meglepett az is, hogy az emberek többsége mennyire barátságos és segítőkész. Szíriából nyár közepén tértem haza, de csak pár hónapig tudtam nyugton maradni. Februárban (1997) ismét Damaszkuszban voltam, ahonnan a vízum megszerzése után indultam az új cél, Jordánia felé. A Jordán utazás fő oka, hogy megláthatam a titokzatos romvárost, Petrát. Ha semmi mást nem látok Jordániából, akkor is megérte volna ezt a hosszú utat megtenni.

Tavasszal már egy újabb utazáson törtem a fejem. Régi tervem volt, hogy elmegyek Aniba, az örmények ősi fővárosába, ahonnan az erdélyi örmények - köztük az én egyik ősöm is - elindult a háborúk és földrengések után új hazát keresni. Végülis Bence fiammal együtt eljutottunk Aniba, amely közvetlenül a török-örmény határon fekszik, de török területen. A határövezetre hivatkozva a török hatóságok nem engedélyezik a fényképezést. Ennek ellenére sikerült fotókat készítenem és ezen a kiállításon a Közel-Kelet műemlékei, természeti képződményei mellett Ani az ősi örmény főváros romjaiban is csodálatos emlékeit láthatják.

Szabó László

<><><><>

Az örmény-katolikus egyház története és művészete magyarországi első konferenciája

1997. november 20-22 között zajlott - Budapesten a Magyarok Házában - az a rendezvénysorozat, amelynek elsődleges célja volt a magyar-örmény közösségek bázisát képező örmény-katolikus egyház és egyházi művészetek, műtárgyak múlt-, jelen- és jövő problémáinak megvitatása.